TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta)

2023. gada 27. aprīlī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Elektroniskā tirdzniecība – Direktīva 2000/31/EK – 1. pants – Piemērošanas joma – 2. panta c) punkts – Jēdziens "reģistrēts pakalpojumu sniedzējs" – 3. panta 1. punkts – Informācijas sabiedrības pakalpojumu sniegšana, ko īsteno dalībvalsts teritorijā reģistrēts pakalpojumu sniedzējs – Šveices Konfederācijā reģistrēta sabiedrība – Nepiemērojamība *ratione personae* – LESD 56. pants – Nolīgums starp Eiropas Kopienu un tās dalībvalstīm, no vienas puses, un Šveices Konfederāciju, no otras puses, par personu brīvu pārvietošanos – Piemērošanas joma – Tādu pārrobežu pakalpojumu sniegšanas ierobežojumu aizliegums, kas nepārsniedz 90 dienas kalendārajā gadā – Pakalpojumu sniegšana Itālijā ilgāk par 90 dienām – Nepiemērojamība *ratione personae* – LESD 102. pants – Jebkāda elementa neesamība iesniedzējtiesas lēmumā, kas ļautu konstatēt saikni starp pamatlietu un iespējamo dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu – Nepieņemamība

Lietā C-70/22

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Consiglio di Stato* (Valsts padome, Itālija) iesniegusi ar 2022. gada 27. janvāra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2022. gada 1. februārī, tiesvedībā

Viagogo AG

pret

***Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni* (*AGCOM*)**,

***Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato* (*AGCM*)**,

piedaloties

***Ticketone SpA*,**

TIESA (septītā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja M. L. Arasteja Saūna [*M. L. Arastey Sahún*], tiesneši N. Vāls [*N. Wahl*] (referents) un J. Pasers [*J. Passer*],

ģenerāladvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

* Tiesvedības valoda – itāļu.

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– *Viagogo AG* vārdā – *E. Apa*, *E. Foco*, *M. V. La Rosa*, *E. Marasà*, *M. Montinari* un *I. Picciano*, *avvocati*,

– Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *R. Guizzi* un *F. Varrone*, *avvocati dello Stato*,

– Eiropas Komisijas vārdā – *M. Angeli*, *S. Kalėda*, *U. Małecka* un *L. Malferrari*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt, pirmkārt, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) (OV 2000, L 178, 1. lpp.) 3., 14. un 15. pantu, lasot tos kopsakarā ar LESD 56. pantu, un, otrkārt, LESD 102. un 106. pantu.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Viagogo AG*, Ženēvā (Šveice) reģistrētu sabiedrību, un *Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni* (*AGCOM*, Komunikāciju regulatīvā iestāde, Itālija) un *Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato* (*AGCM*, Konkurences un tirgus uzraudzības iestāde, Itālija) par *AGCOM* uzlikto 3 700 000 EUR naudas sodu *Viagogo*.

Atbilstošās tiesību normas

EK un Šveices nolīgums

3 Eiropas Kopiena un tās dalībvalstis, no vienas puses, un Šveices Konfederācija, no otras puses, 1999. gada 21. jūnijā Luksemburgā (Luksemburga) parakstīja septiņus nolīgumus, tostarp Nolīgumu par personu brīvu pārvietošanos (OV 2002, L 114, 6. lpp.; turpmāk tekstā – "EK un Šveices nolīgums"). Ar Padomes un attiecībā uz nolīgumu par zinātnisku un tehnoloģisku sadarbību arī komisijas lēmumu (2002. gada 4. aprīlis) par septiņu nolīgumu noslēgšanu ar Šveices Konfederāciju (2002/309/EK, Euratom) (OV 2002, L 114, 1. lpp., un Īpašais izdevums latviešu valodā: 11. nodaļa, 041. sējums, 89. lpp.) šie nolīgumi tika apstiprināti Kopienas vārdā. Tie stājās spēkā 2002. gada 1. jūnijā.

4 EK un Šveices nolīguma 1. pantā "Mērķis" ir paredzēts:

"Šā nolīguma mērķis Eiropas Kopienas dalībvalstu un Šveices valstspiederīgo labā ir šāds:

[..]

b) atvieglot pakalpojumu sniegšanu līgumslēdzēju pušu teritorijā, it īpaši liberalizēt īslaicīgu pakalpojumu sniegšanu [..].”

5 EK un Šveices nolīguma 5. pants “Pakalpojumu sniedzējs” ir formulēts šādi:

“1. Neskarot citus īpašus nolīgumus par pakalpojumu sniegšanu starp Līgumslēdzējām pusēm [..], pakalpojumu sniedzējam, tostarp sabiedrībām, saskaņā ar I pielikumu ir tiesības sniegt tādus pakalpojumus otras Līgumslēdzējas puses teritorijā, kas nepārsniedz 90 faktiski nostrādātās darba dienas kalendārajā gadā.

[..]”

6 Saskaņā ar EK un Šveices nolīguma 15. pantu “Pielikumi un protokoli” šī nolīguma pielikumi un protokoli ir tā neatņemama sastāvdaļa.

7 EK un Šveices nolīguma I pielikuma 17. pantā “Pakalpojumu sniedzējs” ir noteikts:

“Saskaņā ar šā nolīguma 5. pantu, sniedzot pakalpojumus, ir aizliegta:

a) pārrobežu pakalpojumu ierobežošana līgumslēdzējas puses teritorijā, kuru ilgums faktiski nepārsniedz 90 darbdienas kalendārā gada laikā.

[..]”

8 Saskaņā ar šī pielikuma 18. pantu minētā pielikuma 17. panta noteikumi attiecas uz sabiedrībām, kuras ir izveidotas saskaņā ar Kopienas dalībvalsts vai Šveices Konfederācijas tiesību aktiem un kuru juridiskā adrese, galvenā vadība vai galvenā uzņēmējdarbības vieta ir līgumslēdzējas puses teritorijā.

9 Šī paša pielikuma 21. pantā ir noteikts:

“1. Pakalpojumu sniegšanas kopējais ilgums, kas minēts šā pielikuma 17. panta [a) punktā], neatkarīgi no tā, vai pakalpojumi ir sniegti nepārtraukti vai secīgi, nedrīkst pārsniegt 90 faktiski nostrādātās darba dienas kalendārajā gadā.

[..]”

Savienības tiesības

10 Saskaņā ar Direktīvas 2000/31 19. apsvērumu:

“Vietai, kur reģistrēts pakalpojumu sniedzējs, jābūt noteiktai saskaņā ar Eiropas Kopienu tiesas precedentu tiesībām [Tiesas judikatūru], saskaņā ar kurām organizācijas, iestādes, uzņēmuma, institūcijas [reģistrācijas] jēdziens ietver faktisku ekonomiskās darbības veikšanu pastāvīgā organizācijā [ar pastāvīga uzņēmuma starpniecību] nenoteiktā laikposmā. [..] Tāda uzņēmuma reģistrācijas vieta, kas piedāvā pakalpojumus caur interneta mājas lapu, nav tā, kur atrodas mājas lapas atbalsta tehnoloģija vai vieta, kur tās mājas lapa ir pieejama, bet gan vieta, kur tas veic savu saimniecisko darbību. [..]”

11 Šīs direktīvas 1. pants "Mērķis un piemērošanas joma" ir izteikts šādi:

"1. Šī direktīva cenšas veicināt pienācīgu iekšējā tirgus darbību, nodrošinot brīvu informācijas sabiedrības pakalpojumu apriti starp dalībvalstīm.

[..]

4. Šī direktīva nenosaka papildu noteikumus par starptautiskajiem privāttiesību noteikumiem, kā arī nerisina jautājumu par tiesu jurisdikciju."

12 Minētās direktīvas 2. pantā "Definīcijas" ir noteikts:

"Šajā direktīvā terminiem ir šādas nozīmes:

a) "informācijas sabiedrības pakalpojumi": pakalpojumi tādā nozīmē, kā noteikts 1. panta 2. punktā [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīvā 98/34/EK [(1998. gada 22. jūnijs), kas nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu, un Informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu sfērā (OV 1998, L 204, 37. lpp.], kura grozīta ar [Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 20. jūlija] Direktīvu 98/48/EK [(OV 1998, L 217, 18. lpp.)];

b) "pakalpojumu sniedzējs": jebkura fiziska vai juridiska persona, kas sniedz informācijas sabiedrības pakalpojumu;

c) "pakalpojuma sniedzējs, kas ir organizācija, iestāde, uzņēmums, institūcija [reģistrēts pakalpojuma sniedzējs]": pakalpojumu sniedzējs, kas efektīvi veic ekonomisko darbību pastāvīgā organizācijā [ar pastāvīga uzņēmuma starpniecību] nenoteiktu laika posmu. Tehnisko līdzekļu un pakalpojuma sniegšanai nepieciešamo tehnoloģiju esamība un izmantošana pati par sevi neveido pakalpojuma sniedzēja uzņēmumu;

[..]."

13 Šīs pašas direktīvas 3. pantā "Iekšējais tirgus" ir noteikts:

"1. Katra dalībvalsts nodrošina, ka informācijas sabiedrības pakalpojumi, ko piedāvā pakalpojumu sniedzējs, kurš reģistrēts tās teritorijā, atbilst valsts noteikumiem, kas piemērojami attiecīgajā dalībvalstī un ko ietver koordinētā joma.

2. Dalībvalstis koordinētajā jomā noteiktu iemeslu dēļ nedrīkst ierobežot brīvību piedāvāt informācijas sabiedrības pakalpojumus no citas dalībvalsts.

[..]"

Itālijas tiesības

14 2016. gada 11. decembra *Legge n. 232 – Bilancio di previsione dello Stato per l'anno finanziario 2017 e bilancio pluriennale per il triennio 2017–2019* (Likums Nr. 232 par valsts budžetu 2017. finanšu gadam un daudzgadu budžetu trīs gadu periodam no 2017. līdz

2019. gadam; 2016. gada 21. decembra *GURI* Nr. 297, kārtējais *GURI* pielikums Nr. 57) redakcijā, kas piemērojama pamatlietā (turpmāk tekstā – "2016. gada likums"), ietver 1. pantu, kura 545. punktā ir paredzēts:

"Lai cīnītos pret izvairīšanos no nodokļu maksāšanas un krāpšanu nodokļu jomā, kā arī nodrošinātu patērētāju aizsardzību un garantētu sabiedrisko kārtību, pasākumu ieejas biļešu tirdzniecība vai jebkāda cita veida izsniegšana, ko veic no īpašnieka atšķirīgs tiesību subjekts pat uz atbilstoša līguma vai vienošanās pamata, tiek sodīta – neskarot gadījumus, kad fakts veido noziedzīgu nodarījumu, – ar aizliegumu veikt šo darbību un administratīvu naudas sodu no 5000 līdz 180 000 EUR, kā arī, ja rīcība tiek īstenota ar elektroniskās saziņas tīklu starpniecību, saskaņā ar 546. punktā noteikto kārtību saturs tiek izņemts vai – smagākos gadījumos – tiek noteikts tās interneta vietnes darbības aizliegums, ar kuras starpniecību izdarīts pārkāpums, neskarot zaudējumu atlīdzināšanas prasības. [*AGCOM*] un citas kompetentās iestādes veic vajadzīgo izmeklēšanu un iejaucas, rīkojoties pēc savas iniciatīvas vai pēc informācijas saņemšanas no attiecīgām personām. Tomēr netiek sodīta fiziskas personas neregulāri veikta pasākumu ieejas biļešu tirdzniecība par cenu, kas vienāda ar vai zemāka par nominālo cenu, ja vien šī persona to dara nekomerciālā nolūkā."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

15 *Viagogo* ar juridisko adresi un nodokļu rezidenci Ženēvā pārvalda interneta vietnes, kuras domātas starpniecībai starp patērētājiem, lai atkārtoti pārdotu ieejas biļetes uz izrādēm un sporta pasākumiem. Dažreiz notiek tā, ka pēc biļešu iegādes no oficiāliem to izdevējiem, piemēram, izrādes vai attiecīgā pasākuma organizatoriem vai pilnvarotajiem izplatītājiem ("primārais tirgus"), kāds var vēlēties tās pārdot tālāk. *Viagogo* tika izveidota, lai apmierinātu piedāvājumu un pieprasījumu biļešu otrreizējās pārdošanas tirgū ("sekundārais tirgus").

16 Ņemot vērā ātrumu, kādā primārajā tirgū pieejamās biļetes vairs nav pieejamas, jo īpaši tāpēc, ka daži lietotāji izmanto automatizētas pirkšanas programmas, to personu skaits, kuras meklē biļetes, it īpaši uz plaši pazīstamām izrādēm vai notikumiem, nepārtraukti palielinās un attiecīgajam sekundārajam tirgum domātās interneta vietnes tādējādi ir patiesi veiksmīgas.

17 Šajā kontekstā *Viagogo* veic noteikta skaita izrāžu vai pasākumu priekšatlasi interneta vietnēs, kuras tā pārvalda, izmantojot Amerikas Savienotajās Valstīs mitinātu platformu. Biļešu turētāji, izvēloties šīm biļetēm atbilstošu izrādi vai pasākumu, var piedāvāt biļetes pārdošanai šajās interneta vietnēs. *Viagogo* saved kopā pārdevējus un potenciālos pircējus, piedāvājot palīgpakalpojumus, piemēram, palīdzību pa tālruni un e-pastu, un sniedz cenu ierosinājumus, kuru pamatā ir programmatūra un automatizēta biļešu popularizēšanas sistēma uz noteiktām izrādēm vai pasākumiem.

18 Tā kā šā sprieduma 16. punktā aprakstītais fenomens Itālijā ir sasniedzis satraucošu proporciju, it īpaši tāpēc, ka šādas interneta vietnes ir viegli izmantojamas nelikumīgi iegūtu naudas līdzekļu legalizēšanai, un tā kā biļešu pārdošanas cenai sekundārajā tirgū vairs nav nekādas saistības ar cenu, par kuru šīs biļetes tiek piedāvātas primārajā tirgū, Itālijas likumdevējs ir ieviesis politiku, kuras mērķis ir ierobežot šo fenomenu, tostarp pieņemot 2016. gada likuma 1. panta 545. punktu.

19 Pēc vairākām sūdzībām, ko iesniegušas sabiedrības, kuras darbojas mūzikas pasākumu organizēšanas nozarē un kuras pārdod biļetes uz mūzikas pasākumiem primārajā tirgū, un profesionālās apvienības, *AGCOM* veica *Viagogo* pārvaldītās interneta vietnes www.viagogo.it pārbaudi.

20 Pēc šīs pārbaudes *AGCOM* ar 2020. gada 16. marta Lēmumu Nr. 104/20/CONS uzlika *Viagogo* administratīvo naudas sodu 3 700 000 EUR. *Viagogo* tika vainota 37 pārkāpumos saistībā ar šīs interneta vietnes izmantošanu un norādēm uz to sociālajā tīklā, ko veidoja koncertu un izrāžu biļešu pārdošana laikā no 2019. gada marta līdz maijam, lai gan *Viagogo* nebija šo biļešu izdošanas sistēmu turētāja, par cenām, kas ir augstākas nekā apstiprinātajās tirdzniecības vietnēs norādītās nominālās cenas.

21 *Viagogo* cēla prasību *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Lacio Reģionālā administratīvā tiesa, Itālija), lūdzot atcelt šo lēmumu, bet minētā tiesa šo prasību noraidīja. *Viagogo* par pirmās instances spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību iesniedzējtiesā *Consiglio di Stato* (Valsts padome, Itālija).

22 Šādos apstākļos *Consiglio di Stato* (Valsts padome) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Direktīvai [2000/31], un it īpaši 3., 14. un 15. pantam kopsakarā ar LESD 56. pantu, ir pretrunā tāda dalībvalsts tiesiskā regulējuma par pasākumu biļešu tirdzniecību sekundārajā tirgū piemērošana, kuras dēļ mitināšanas platformai, kas darbojas [Eiropas Savienībā] – kāda ir prasītāja šajā tiesvedībā –, tiek liegts sniegt trešām personām–klientiem ziņošanas pakalpojumus par pasākumu biļešu tirdzniecību sekundārajā tirgū un šādas darbības tiek rezervētas tikai pārdevējiem, pasākumu organizētājiem vai citiem tiesību subjektiem, kuriem valsts iestādes atļāvušas izdot biļetes primārajā tirgū ar sertificētām sistēmām?

2) Papildus – vai LESD 102. pantā un LESD 106. pantā noteiktajam ir pretrunā tāda dalībvalsts tiesiskā regulējuma par pasākumu biļešu tirdzniecību piemērošana, kas visus ar biļešu sekundāro tirgu saistītos pakalpojumus (un it īpaši starpniecību) rezervē tikai pārdevējiem, pasākumu organizētājiem vai citiem tiesību subjektiem, kuriem atļauts izdot biļetes primārajā tirgū ar sertificētām sistēmām, un liedz veikt šādas darbības informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem, kuri vēlas darboties kā mitināšanas pakalpojumu sniedzēji (*hosting provider*) saskaņā ar Direktīvas [2000/31] 14. un 15. pantu, it īpaši tad, ja, kā konkrētajā lietā, šīs rezervēšanas dēļ uzņēmējam, kurš dominē biļešu izplatīšanas primārajā tirgū, tiek atļauts paplašināt un attiecināt savu dominanti uz starpniecības pakalpojumiem sekundārajā tirgū?

3) Vai saskaņā ar Eiropas [Savienības] tiesisko regulējumu, un konkrēti – Direktīvu [2000/31], "pasīva mitināšanas pakalpojumu sniedzēja" jēdziens ir izmantojams tikai tad, ja nav nekādas klientu publicētā satura filtrēšanas, atlases, indeksācijas, organizēšanas, kataloģizēšanas, agregēšanas, izvērtēšanas, izmantošanas, grozīšanas, izvilkšanas vai veicināšanas darbības, šis saturs ir uzskatāms tikai par piemēra norādēm un tam nav visam jābūt klātesošam, lai to pašu par sevi varētu uzskatīt par nozīmīgu pakalpojuma ekonomiskajā pārvaldībā un/vai klientu rīcības izvērtēšanas tehnikas pieņemšanā nolūkā veicināt viņu kļūšanu par pastāvīgajiem klientiem, vai tomēr iesniedzējtiesai jautājums par minēto apstākļu nozīmīgumu ir jāizvērtē tādējādi, ka, lai gan iestājas viens vai vairāki no minētajiem apstākļiem, ir iespējams par prevalējošu uzskatīt tā pakalpojuma neitralitāti, kas mitināšanas pakalpojumu sniedzēju liek kvalificēt par pasīvu?"

Par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību

23 Pirmkārt, jāatgādina – lai lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu būtu pieņemams, tam ir jābūt nepieciešamam iesniedzējtiesas izskatāmā strīda atrisināšanai (spriedums, 2021. gada 6. oktobris, *Consorzio Italian Management* un *Catania Multiservizi*, C-561/19, EU:C:2021:799, 30. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra), un tas nozīmē, ka Savienības tiesību normām, par kurām ir šis lūgums, jābūt piemērojamām šajā lietā.

24 Šajā nozīmē, pirmām kārtām, jānorāda, ka trīs iesniedzējtiesas uzdotie jautājumi ir par Direktīvas 2000/31 interpretāciju. Tomēr šī direktīva nav piemērojama pamatlietā *ratione personae*.

25 Proti, Direktīvas 2000/31 mērķis saskaņā ar tās 1. pantu ir veicināt pienācīgu iekšējā tirgus darbību, nodrošinot brīvu informācijas sabiedrības pakalpojumu apriti "starp dalībvalstīm". Tādējādi, lai šī direktīva būtu piemērojama *ratione personae*, tas nozīmē, ka attiecīgie pakalpojumi, kā atgādināts minētās direktīvas 3. panta 1. punktā, jāsniedz tādiem pakalpojumu sniedzējiem, kas reģistrēti kādas dalībvalsts teritorijā.

26 Šajā sakarā šīs direktīvas 2. panta c) punktā "pakalpojuma sniedzējs, kas ir organizācija, iestāde, uzņēmums, institūcija [reģistrēts pakalpojumu sniedzējs]", ir definēts kā pakalpojumu sniedzējs, kas ar pastāvīga uzņēmuma starpniecību uz nenoteiktu laiku faktiski veic saimniecisku darbību, un šajā tiesību normā ir precizēts, ka tehnisko līdzekļu un tehnoloģiju, kas nepieciešamas attiecīgā pakalpojuma sniegšanai, esamība un izmantošana pati par sevi nav pakalpojumu sniedzēja uzņēmums.

27 Šajā ziņā no judikatūras izriet, ka, tā kā iespēja piemērot Direktīvas 2000/31 3. panta 1. un 2. punktu ir atkarīga no tās dalībvalsts identifikācijas, kuras teritorijā informācijas sabiedrības pakalpojuma sniedzējs faktiski ir reģistrēts, iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai šis pakalpojumu sniedzējs faktiski ir reģistrēts dalībvalsts teritorijā. Ja šādas reģistrācijas nav, tad šīs direktīvas 3. panta 2. punktā paredzētais mehānisms nav piemērojams (spriedums, 2012. gada 15. marts, G, C-292/10, EU:C:2012:142, 71. punkts un tajā minētā judikatūra).

28 Tāpat tādu iemeslu dēļ, kas ietilpst koordinētajā jomā, pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumu, uz kuriem attiecas Direktīva 2000/31, aizliegums saskaņā ar šīs direktīvas 3. panta 2. punkta skaidro formulējumu attiecas tikai uz tiem, kuri nāk "no citas dalībvalsts".

29 Protams, piemērojot 1992. gada 2. maija Līgumu par Eiropas Ekonomikas zonu (OV 1994, L 1, 3. lpp.), Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) Apvienotā komiteja ar 2000. gada 27. oktobra Lēmumu Nr. 91/2000, ar ko groza EEZ līguma XI pielikumu (Telekomunikāciju pakalpojumi) (OV 2001, L 7, 13. lpp.), ir paplašinājusi Direktīvas 2000/31 piemērošanas jomu, attiecinot to uz EEZ, tādējādi šī direktīva attiecas arī uz valstīm, kas ir minētā līguma puses. Tomēr Šveices Konfederācija nav to skaitā. Turklāt ES un Šveices Apvienotā komiteja, kas izveidota saskaņā ar EK un Šveices nolīgumu, nav pieņēmusi nevienu lēmumu par minētās direktīvas piemērošanas jomas paplašināšanu attiecībā uz šo trešo valsti.

30 Netiek apstrīdēts, ka *Viagogo* ir reģistrēta Ženēvā, tur ir tās juridiskā adrese un tur tā centralizē savu saimniecisko darbību, lai gan tā izvieto savas interneta vietnes dažādās Savienības dalībvalstīs, tostarp Itālijā, pieejamās versijās. Tātad attiecīgos pakalpojumus no trešās valsts sniedz sabiedrība, kuras darbību reglamentē šīs trešās valsts tiesības.

31 No tā izriet, ka pretēji iesniedzējtiesas uzskatam prasītāja pamatlietā nevar atsaukties uz Direktīvu 2000/31. Tā kā visi šīs tiesas uzdotie jautājumi attiecas uz šo direktīvu, lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu kopumā ir nepieņemams.

32 Otrām kārtām, turklāt attiecībā uz pirmo jautājumu ir jāprecizē, ka *Viagogo* nevar atsaukties arī uz LESD 56. pantu.

33 Proti, šis pants, izņemot līgumu vai starptautisku nolīgumu, kurā tas ir paredzēts, nav piemērojams sabiedrībai, kas reģistrēta ārpus Savienības trešā valstī, pat ja šī sabiedrība sniedz pakalpojumus, kurus var saņemt noteiktu dalībvalstu pilsoņi vai to teritorijā dibinātas sabiedrības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 21. maijs, *Wagner-Raith*, C-560/13, EU:C:2015:347, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 Šajā lietā EK un Šveices nolīguma piemērošanas joma neļauj *Viagogo* atsaukties uz LESD 56. panta piemērošanu, jo šī nolīguma īpatnība ir tāda, ka attiecībā uz Šveicē reģistrētu pakalpojumu sniedzēju pielīdzināšanu kādas dalībvalsts teritorijā reģistrētiem pakalpojumu sniedzējiem ir paredzēts ierobežojums laikā līdz 90 dienām kalendārajā gadā.

35 Tādējādi EK un Šveices nolīguma 1. pantā it īpaši ir paredzēts "liberalizēt īslaicīgu pakalpojumu sniegšanu", savukārt šī nolīguma 5. panta 1. punktā Šveices pakalpojumu sniedzējiem ir piešķirtas "tiesības sniegt tādus pakalpojumus otras Līgumslēdzējas puses teritorijā, kas nepārsniedz 90 faktiski nostrādātās darba dienas kalendārajā gadā". Minētā nolīguma I pielikumā, kas saskaņā ar šī nolīguma 15. pantu ir tā neatņemama sastāvdaļa, ir ietverts 17. pants, kurā ir aizliegta "pārrobežu pakalpojumu ierobežošana līgumslēdzējas puses teritorijā, kuru ilgums faktiski nepārsniedz 90 darbdienas kalendārā gada laikā". Saskaņā ar šī pielikuma 18. pantu minētā pielikuma 17. panta noteikumi attiecas uz sabiedrībām, kuras ir izveidotas saskaņā ar Kopienas dalībvalsts vai Šveices Konfederācijas tiesību aktiem un kuru juridiskā adrese, galvenā vadība vai galvenā uzņēmējdarbības vieta ir līgumslēdzējas puses teritorijā. Visbeidzot šī paša pielikuma 21. pantā ir precizēts, ka šīs 90 dienas atbilst pakalpojumu sniegšanas kopējam ilgumam neatkarīgi no tā, vai runa ir par nepārtrauktu pakalpojumu sniegšanu vai secīgiem pakalpojumiem.

36 Šajā gadījumā no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka *Viagogo* sniedz pakalpojumus, kuru ilgums pārsniedz EK un Šveices nolīgumā paredzēto.

37 Vispirms pēc savas būtības pakalpojumu sniedzējs, kas savu darbību veic tikai ar interneta vietņu starpniecību, piešķir tai gandrīz nepārtrauktu vai pat pastāvīgu raksturu. It īpaši attiecībā uz piedāvājumu paziņot par biļešu pārdošanu uz izrādi vai konkrētu pasākumu – potenciālie pircēji varēs parādīties jebkurā brīdī, izmantojot attiecīgo interneta vietni. Šajā ziņā no iesniedzējtiesas sniegtās informācijas neizriet, ka prasītājas pamatlietā pārvaldītā interneta vietne kopš tās izveides kādā brīdī būtu izbeigusi savu darbību, un to apstiprina Itālijas valdība, kas norāda, ka "[*Viagogo*] sniedz starpniecības pakalpojumus sekundārajā tirgū nepārtraukti visu kalendāro gadu".

38 Turpinājumā – no pirmajā instancē pamatlietā norādītajiem apstākļiem izriet, ka *AGCOM* 2016. gadā jau bija sodījusi *Viagogo* un ka tās darbība nebija ierobežota laikā.

39 Visbeidzot, no vienas puses, *AGCOM* 2020. gada 16. marta lēmums, kas attiecas konkrēti uz laiku no 2019. gada marta līdz maijam, proti, 92 dienām, ir par laikposmu, kas pārsniedz EK un Šveices nolīgumā paredzēto maksimālo 90 dienu ilgumu. No otras puses, no pirmās instances sprieduma pamatlietā izriet, ka pēdējā pārdošana, par kuru bija *AGCOM* pārbaude, notika 2019. gada 7. septembrī, proti, katrā ziņā krietni pārsniedzot EK un Šveices nolīgumā paredzētās 90 dienas.

40 Tātad *Viagogo* neietilpst LESD 56. panta *ratione personae* piemērošanas jomā un līdz ar to tā pamatlietā nevar atsaukties uz šī panta neievērošanu, tāpēc pirmais jautājums, ciktāl tas attiecas uz minētā panta interpretāciju, arī šajā ziņā ir nepieņemams.

41 Otrkārt, otrais un trešais jautājums liek Tiesai pakārtoti atgādināt, ka atbilstoši tās judikatūrai iesniedzējtiesas uzdots prejudiciāls jautājums ir nepieņemams, ja tā nav norādījusi Tiesai faktiskos un tiesiskos apstākļus, kas nepieciešami, lai Tiesa varētu sniegt noderīgu atbildi (spriedums, 2015. gada 2. jūlijs, *Gullotta* un *Farmacia di Gullotta Davide & C.*, C-497/12, EU:C:2015:436, 26. punkts).

42 Tādējādi lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniedzējtiesa attiecībā uz otro jautājumu – pretēji Tiesas Reglamenta 94. panta c) punktā noteiktajām prasībām – nevienā brīdī nav norādījusi iemeslus, kas tai ir likuši šaubīties par LESD 102. un 106. panta interpretāciju, ne arī saikni, ko tā ir konstatējusi starp šiem pantiem un it īpaši 2016. gada likumu.

43 It īpaši attiecībā uz LESD 102. un nākamajiem pantiem, un konkrētāk – iespējamas dominējošā stāvokļa ļaunprātīgas izmantošanas esamību, iesniedzējtiesa pamatlietas kontekstā nav atsaukusies uz elementiem, kas veido dominējošo stāvokli minētā 102. panta izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 12. decembris, *Ragn-Sells*, C-292/12, EU:C:2013:820, 41. punkts). Nekas nav teikts ne par to, kas būtu šī dominējošā stāvokļa ļaunprātīgā izmantošana, ne arī par to, kā 2016. gada likums pie tā varētu novest (spriedums, 2015. gada 2. jūlijs, *Gullotta* un *Farmacia di Gullotta Davide & C.*, C-497/12, EU:C:2015:436, 25. punkts).

44 Attiecībā uz trešo jautājumu, kura hipotētiskais raksturs ir acīmredzams, jāatgādina, ka lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojums ir nevis konsultatīvu atzinumu sniegšana par vispārīgiem vai hipotētiskiem jautājumiem, bet gan nepieciešamība efektīvi atrisināt strīdu (skat. it īpaši spriedumus, 1981. gada 16. decembris, *Foglia*, C-244/80, EU:C:1981:302, 18. punkts, un 2005. gada 20. janvāris, *García Blanco*, C-225/02, EU:C:2005:34, 28. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

45 Tāpēc, ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir nepieņemams.

Par tiesāšanās izdevumiem

46 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (septītā palāta) nospriež:

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko *Consiglio di Stato* (Valsts padome, Itālija) ir iesniegusi ar 2022. gada 27. janvāra lēmumu, ir nepieņemams.

[Paraksti]